

Lokomotivet

Det stolta lokomotivet Erland med alla sina vagnar rusade fram genom landskapet. Och varje gång han passerade en stad lät han visselpipan ljuda starkt och länge. Som om han ville berätta för världen och människorna i vagnarna att han var duktig när han for fram som en pil över rälsen.

När kvällen kom kände han sig trött och han kom på sig själv med att fundera över när hans resa egentligen hade börjat. Var det för en månad sedan? Eller ett år? Det visste han inte riktigt. Han visste bara att han var duktig. Och nog var han duktig när han tuffade på dag och natt.

Så tänkte han på rälsen som han rullade fram över. Vem var det som hade lagt ut den där? frågade han sig. Det kunde han inte svara på. Inte heller varför rälsen låg där. Men efter mycket funderande, tänkte han att rälsen fanns där enbart för hans skull. Och det var ju inte dåligt. Tänka sig att den finns där bara för min skull, sa han till sig själv och kände sig för ett ögonblick lite märkvärdig. Sedan slutade han tänka på rälsen. För varför skulle han, det duktiga

lokomotivet Erland med alla sina vagnar, tänka på den?

Han ökade farten och lät stora rökplymer skjuta fram ur skorstenen. Men han visste inte varför han gjorde det. Och det var ju egentligen dumt, eftersom natten var kommen och hur skulle någon då kunna se hans tjusiga plymer i mörkret? Trots det fortsatte han att öka farten och skjuta ut plymer i natten. Och han märkte nu att han var arg. Men inte borde han vara arg. Han som var så duktig.

Så hände något. För plötsligt var det som om han såg hela sitt liv utifrån. Och då brast någonting inom honom. Han blev alldeles kall och rädd... för han insåg att hans liv inte var något annat än en lögn. De hade lurat honom. Ja, människorna hade lurat honom; visselpipan, plymerna och allt annat han kunde visa upp betydde ingenting. Det enda som betydde något för människorna var att han fortsatte med sitt tuffande. Om han sedan tyckte att han själv var duktig, så fick han väl tro det.

Då hörde han människorna skratta i vagnarna, och det var som om de skrattade åt honom. Och ju mer de skrattade desto mer ökade han farten. Han var rasande nu. Vagnarna krängde och skakade kraftigt och det slog blixtar om rälsen när stålhjulen tjutande for fram över den. Men allt detta fick inte människorna att tystna, utan de bara fortsatte att skratta.

Sedan kom kurvan som lokomotivet Erland hade längtat efter. Och nu skrattade även han. Ja, han skrattade av lycka. För snart skulle han bli fri.

Fri från människorna.